

ПОЛІСЬКІ МОТИВИ

сторінка перша
РАЙ ЗЕМНИЙ

Побути трапилось недавно
Навкруг Житомира, в Поліссі,
Спокійно, тихо, дуже гарно –
Красоти, як у Мавки в пісні.

Ліси, озера, переліски,
Міняються на видноколі,
То верболози, то берізки
Безладно поросли довкола.

Природа дика, але й ніжна,
І бідна й водночас багата,
Некошені, немов торішні,
Розкинулися сіножаті.

Ввижаються химери дивні
Із-за кущів та із болота,
То водяний виходить сивий,
То в хащі гулькне нечистота.

А потім нові виникають
Видіння, все готове в Бога,
Щоразу з'являться й зникають,
Як не було ніде й нічого.

Сплелись реальне із міфічним
В одну поліську дійсність тугу,
Живуть в одному бренне й вічне
І так віки пливають по кругу.

Життя буяє, як у раї
У вічному круговороті,
Цвіте від краю і до краю,
Все на одній чарівній ноті.

Ні замків, ні фортець немає,
Природні пам'ятники лише,
То тут, то там собі дримають,
Вони у заповідній тиші.

* * *

сторінка друга
ЖИТТЯ ЗЕМНЕ

А ось реальність більш вражає
У двадцять першому столітті,
Доріг без ям зовсім немає,
А села в бур'янах та в смітті.

Хати убогі темні й сірі,
Садки немов позасихали,
Півобгороджені подвір'я,
Людей не видно, мов сховались.

Лише обабіч, вздовж дороги
Сидять із торгом та нудьгують,
Жінки й бабусі, все потроху:
гриби, чорницю пропонують.

Запам'ятався дід убогий,
Щось теж напродаж виніс з лісу,
Від ранку, ставши край дороги,
Аж до вечірньої завіси.

Мабуть злиденні гривні має
Тут “бізнесмен” цей випадковий,
Купити хліб за що шукає,
Як вовк – його харчують ноги.

Нікому зовсім не потрібний,
Його самого не хвилює
Ніщо окрім окрайця хліба,
Так “цар природи” і царює.

В село заїхали в неділю,
Обжиті зрідка древні хати,
Двори між ними запустілі,
Нема кого і привітати.

Самотній кінь лише пасеться,
Він, із кущів піднявши гриву,
Прислухавшись, постережеться
І знов траву щипає сиву.

Господар, дядько босоногий
Корову виганя на пашу,
Спитав байдуже, без тривоги:
– Чужі приїхали, чи наші?

* * *

сторінка третя

РІДНЯ

Приймали родичі гостинці,
Давно не був ніхто здалека,
І бачить, хто прибув з столиці
Не захотів хіба лелека.

На radoщах за стіл сідали
Та проголошували тости,
І чим знайшлося, пригощали,
Щоб все сподобалося гостю.

А тут племінник із сім'єю
Знайшов заїхати годинку,
Аби побачитись з ріднею
Не тільки задля відпочинку.

Так і мені відчути зблизька
Життя поліщуків вдалося,
В місцях слов'янської колиски,
Як нині, як колись жилося.

Живуть, десь на межі, забуті
В селі глухому животіють,
Але тут нарікань не чути
Про долю кращу і не мріють.

Одного з них (тепер він дома)
Байдужа доля для країни,
Був на війні, усім відомо,
Та це не визнане і нині.

Хоч інвалідом не лишився,
За це він вдячний буде Богу,
І з долею уже змирився,
Є ноги, буде і дорога.

Терплячі люди на Поліссі,
Їм не звикати до незгоди,
Прожити вміють біля лісу
У всяку пору та погоду.

Дали в дорогу нам з собою,
Як у селі завжди ведеться,
Картоплі лантух молодії,
Всього, що на городі рветься.

І молока із під корови,
Ще теплого та запашного,
Не передати смак казковий,
Давно не пробував такого.

Хотілось би їм побажати
Життя достойного людини,
Та слід його, мабуть, шукати
Не на теренах України.

* * *

сторінка четверта
САНАТОРІЙ

У Денишах є санаторій,
Місця красиві та лісисті,
Бувають тут не тільки хворі,
Зціляє всіх повітря чисте.

І ми із мрією благою
Сюди приїхали розвіять,
Що накопалося зимою,
На краще маючи надії.

Природа тут чудова дуже:
Що річка Тетерів глибока,
Що береги круті, аж кружить,
Що небом радується око.

А через річку, на пригірку,
Купаючися куполами,
Із храмом монастир Тригірський,
Як урочиста панорама.

Хоч санаторій і не новий,
Але радон свій, що важливо,
Цілющий клімат теж здоровий,
А глянеш оком – так красиво!

Дощі проходять і не жарко,
Як цьому краю і належить,
То сонце вигляне, то хмарки,
І хвилька Тетерів мережить.

А глянеш, скільки справді хворих
У санаторії зібралось,
Це ж не від розкоші, а з горя
Сюди всі люди добирались.

Нехай стоїть та помагає
Цей храм здоров'я всім роками,
Нехай про нього кожен знає
І в пам'яті він буде з нами.

Вклоняюсь персоналу в пояс,
Бо навіть і кінців з кінцями
Звести з зарплатою такою
Не зміг би й водяний з рогами.

* * *

сторінка п'ята
СПАДЩИНА
Країну вивчити не можна,

Поки народу не пізнаєш,
Та неповторна область кожна
Людьми, яких спостерігаєш.

А з особливістю фольклору
Знайомлять нас митці народні,
Вони формують точку зору,
Діставши дна аж до безодні.

Вважаю, повезло учора,
Коштовний камінь у оправі
Побачив у народнім хорі,
Що зветься гарно: “Родославом”.

Козацькі та поліські строї,
Пісні народні й історичні,
Яскраві типажі й герої,
Супровід хореографічний.

Було все дуже тепло й мило,
Емоції переповняли,
Артисти душу роз’ятрили,
Громи овацій їх вітали.

Я крадькома ледь не заплакав,
Коли почув з дитинства пісні:
Наприклад, як приходив Яків,
Згадалися часи колишні.

“Ой, до мене Яків приходив...”,
Бабуся пісню цю співала,
Що біля неї час проводив,
Її ми Ралихою звали.

Я зрозумів, що нас врятує
Краса й любов від всього злого,
А ворожнеча, що лютує,
Приводить тільки до лихого.

Пісні звучали побутові,
Козацькі марші спонукали
Кипіть у жилах наших крові,
І в етнос нас один єднали.

Любити треба і брататись,
Згадавши те, чим ми багаті,
Як і в Поліссі, шанувати,
Свою колиску й рідну хату.

* * *

сторінка шоста
ПАМ'ЯТЬ ВІКІВ

Як глянуть на Полісся ціле,
Не лише в просторі, а й в часі,
Воно і унікальне й миле,
Русі Південної окраса.

Поліський край на Україні

Великі області займає,
І так від древності донині
Пів-Білорусі називають.

Серед незайманого лісу,
Поля розкинулись широкі,
Сліди козацтва на Поліссі
Також, як глянеш в різні боки.

Ось Ходорків мені згадався,
Де довелось не раз вже бути,
Побачив вперше – здивувався,
Добу козацьку стало чути.

Там гетьман Самойлович збоку
Міські маршрутки зустрічає,
Вдивляється у шлях широкий,
І військо славне виглядає.

Не йдуть з походу, не вертають,
Не видно стомлені обози,
Пісень козацьких не співають,
Давно не ллють по них вже сльози.

Часи козацької держави
Минули, у віках згубились,
Лише в піснях від тої слави
Сліди яскраві залишились.

Ні замків, ні фортець не видно,
Живе Полісся помаленьку,
Не ремствує на землю рідну,
Бо любить Україну-неньку.

Часи минуть, настануть нові,
Тут інші люди жити будуть,
Згадається минуле знову,
І час наш також не забудуть.

Як з Денишів ми від'їжджали,
Почувся вибух із Тригир'я □
Це з полігону “привітали”,
Ще добре □ в міст, а не в подвір'я.

Такі “дарунки” нас лишають
Надій на те, що буде краще
В благословеннім, мирнім краї.
Та вірмо, що не все пропаще.

Полісся буде знов буяти
Природою, людьми, піснями,
Можливо жить, чи виживати,
Залежить все від нас із вами.

І цьому краю побажати
Так хочеться, щоб доля інша
Його схотіла обійняти,
І щоб була вона добріша.

Дата написання вірша: 2020-11-24